

гова животъ, имотъ и неговата честъ. Който отива противъ волята на народа, той се нарича държавенъ прѣстѣпникъ и наказанието му трѣбва да бѣде голѣмо.

— Прокуроре! извика пакъ Брутъ. Кажете какви наказания има за такива прѣстѣпници.

— Консуле, отговори прокурорътъ. Ние нѣмаме писани закони, но това, което народътъ знае и изпълнява по обичай, то е законъ. А този старъ и народенъ законъ казва, че най-голѣмото благо за единъ народъ е да бѣде свободенъ отъ вѣншни неприятели и вѣтрѣшни тирани. Всѣки мжжъ трѣбва да е вѣренъ на народа, на неговото добро, неговата свобода и сигурностъ. За това и свободнитѣ граждани служатъ войници. Старитѣ наши закони казватъ, че войникъ или офицеринъ, който се прѣдаде на неприятеля, или прѣдаде другитѣ, се наказва съ смъртъ; който побѣгне отъ бойното поле, който не се покорява, (билъ редникъ или офицеръ) трѣбва да се бие съ прѣчки; който поиска да измѣни законитѣ на държавата не чрѣзъ народното събрание и сената, а на сила, съ оржие, наказва се съ смъртъ; който вика неприятеля въ града, сѣщо се наказва съ смъртъ.

— Вие чухте прѣстѣплението на моитѣ синове, какво наказание заслужватъ? запита мрачно и развълнувано бащата.

— Наказанието е смъртъ, отговори боязливо прокурорътъ. Но вие имате право да поискате милостъ отъ народното събрание, което може да имъ замѣни смъртното наказание съ друго.

— Милостъ! Милостъ! извикаха нѣколко души измежду народа, които доближиха до консула Брута и протегнаха ржцѣ къмъ него.